

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoKR/15/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114226084
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Vyskočová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2114226084.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andrey Vyskočovej a sudcov JUDr. Pavla Lacza a JUDr. Ľuboslavy Vankovej v právnej veci žalobcu: Ing. O. S., narodený X.X.XXXX, bytom V. N. XXXX/XX, XXX XX R., zastúpený: Advokátska kancelária Hagara - Hagarová, s.r.o., so sídlom Daniela Dlabača 35, 010 01 Žilina, IČO: 36 806 498, proti žalovanému: PREFA Bytča - Hrabové.SK, s.r.o., so sídlom Pekárska 11, 917 01 Trnava, IČO: 31 630 405, Burian & partners, s.r.o., so sídlom, V. Tvrdého 819/1, 010 01 Žilina, IČO: 47 254 483, o určenie popretých pohľadávok v reštrukturalizačnom konaní, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 01.04.2016 č.k. 36Cbi/36/2014-194, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 01.04.2016 č.k. 36Cbi/36/2014-194 rozhodol tak, že: Určuje sa, že pohľadávka žalobcu uplatnená v prihláške pohľadávky zo dňa 15.8.2014 pod poradovým č. 1 do reštrukturalizačného konania dlžníka PREFA Bytča - Hrabové.SK s.r.o. vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25R/4/2014 vo výške 110.985,46 eur, ktorá vznikla z vyhlásenia o uznaní záväzku a o súhlase s vykonateľnosťou z notárskej zápisnice a s exekúciou spísanej v notárskej zápisnici dňa 5.3.2008 v notárskom úrade JUDr. Dana Tabačková, N24/2008, Nz9191/2008, NCRIs9119/2008, a ktorá je zabezpečená v celom rozsahu záložným právom na základe záložnej zmluvy zo dňa 29.2.2008 je čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia a poradia oprávnená a nesporná. Určuje sa, že pohľadávka žalobcu uplatnená v prihláške pohľadávky zo dňa 15.8.2014 pod poradovým č. 2 do reštrukturalizačného konania dlžníka PREFA Bytča - Hrabové.SK s.r.o. vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25R/4/2014 vo výške 141.523,86 eur, ktorá vznikla z vyhlásenia o uznaní záväzku a o súhlase s vykonateľnosťou z notárskej zápisnice a s exekúciou spísanej v notárskej zápisnici dňa 5.3.2008 v notárskom úrade JUDr. Dana Tabačková, N24/2008, Nz9191/2008, NCRIs9119/2008 je čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia a poradia oprávnená a nesporná. Určuje sa, že pohľadávka žalobcu uplatnená v prihláške pohľadávky zo dňa 15.8.2014 pod poradovým č. 3 do reštrukturalizačného konania dlžníka PREFA Bytča - Hrabové.SK s.r.o. vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25R/4/2014 vo výške 215.361,48 eur, ktorá vznikla z vyhlásenia o uznaní záväzku a o súhlase s vykonateľnosťou z notárskej zápisnice a s exekúciou spísanej v notárskej zápisnici dňa 5.3.2008 v notárskom úrade JUDr. Dana Tabačková, N24/2008, Nz9191/2008, NCRIs9119/2008 je čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia a poradia oprávnená a nesporná. Súd prvej inštancie zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1.435,85 eur za trovy právneho zastúpenia, do rúk právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 120 ods. 1, § 121, § 122, § 29 ods. 1, § 124 ods. 1, 2, 4, 6, 8 zákona č. 5/2005 Z.z., § 588 Občianskeho zákonníka, § 118a ods. 1, § 132 O.s.p.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní nebolo medzi stranami sporné a súd mal za preukázané, že dňa 05.03.2008 bola na Notárskom úrade v Žiline pred notárkou JUDr. Danou Tabačkovou za prítomnosti účastníkov Ing. Juraja Vnuka, dlžník, osoba povinná, PREFA Bytča - Hrabové.SK, s.r.o., zastúpená konateľom Ing. Jurajom Vnukom, ručiteľ č. 1, osoba povinná, PREFASTAV, a.s., zastúpená predsedom predstavenstva Ing. Jurajom Vnukom, ručiteľ č. 2, osoba povinná, PREFA Bytča - Hrabové.SK zastúpená predsedom predstavenstva Ing. Jurajom Vnukom, ručiteľ č. 3 osoba povinná spísaní notárska zápisnica sp. zn. N24/2008 NZ 9191/2008 NCRIs 9119/2008. Notárska zápisnica obsahuje vyhlásenie povinných osôb o uznaní záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka a o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a s exekúciou. V článku I. zápisnice je uvedené, že Ing. Juraj Vnuk ako dlžník a osoba povinná a Ing. O. S. ako veriteľ a osoba oprávnená uzavreli dňa 25.10.2006 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 25.10.2007, dňa 12.12.2006 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 12.12.2007, dňa 31.1.2007 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 31.12.2007, dňa 23.10.2007 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 23.1.2008, dňa 31.1.2008 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 28.2.2008 na základe ktorých veriteľ poskytol dlžníkovi pôžičky, ktoré ku dňu spísania zápisnice po odrátaní doteraz vrátenej sumy činia dlžnú sumu spolu vo výške 340.237,67 eur (10.250.000 Sk). V článku II. zápisnice je uvedené, že Ing. Juraj Vnuk ako dlžník, PREFA Bytča - Hrabové.SK s.r.o. ako ručiteľ č. 1, PREFASTAV a.s. ako ručiteľ č. 2 a PREFA Bytča - Hrabové a.s. ako ručiteľ č. 3 a všetci spolu ako osoby povinné a Ing. O. S. ako veriteľ a osoba oprávnená uzavreli dňa 5.3.2008 vyhlásenie dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu a záväzku splatiť ho, na základe ktorého sa osoby povinné a osoba oprávnená dohodli, že dlh vo výške 340.237,67 eur (10.250.000 Sk) vrátia v lehote do 30.4.2008. V prípade nedodržania lehoty splatnosti sa osoby povinné zaviazali zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške 12 % ročne z dlhovanej sumy a zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne z dlhovanej sumy. Prítomní účastníci notársku zápisnicu po prečítaní na znak súhlasu s jej obsahom schválili a vlastnoručne podpísali a to dlžník Ing. Juraj Vnuk aj za ručiteľov č. 1, 2, 3. Prílohou č. 1 notárskej zápisnice (vyhlásenie dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu a záväzku splatiť ho) je písomné vyhlásenie veriteľa Ing. O. S., dlžníka Ing. Juraj Vnuka a PREFA Bytča - Hrabové.SK s.r.o. ako ručiteľa č. 1, PREFASTAV a.s. ako ručiteľa č. 2 a PREFA Bytča - Hrabové a.s. ako ručiteľa č. 3, v článku II, že pôvodný záväzok dlžníka voči veriteľovi vyplývajúci zo zmlúv o pôžičke uzavretých dňa 25.10.2006, 12.12.2006, 31.1.2007, 23.10.2007, 31.1.2008 sa stal splatný v celej výške z dôvodu ukončenia doby na ktorú boli sumy v týchto pôžičkách požičané. Dlžník a ručiteľia týmto uznali tento svoj dlh voči veriteľovi, ktorý po odrátaní doteraz vrátenej sumy predstavuje 340.237,67 eur (10.250.000 Sk), ktorú dlhovanú sumu sa zaviazali dlžník a ručiteľia vrátiť veriteľovi do 30.4.2008. Pri uznaní dlhu tak zmluvné strany vzali do úvahy všetky dovtedy uhradené čiastkové plnenia, ktoré dlžník uhradil veriteľovi titulom zmlúv o pôžičkách. V článku III si strany dohodli, že v prípade porušenia záväzku vrátiť veriteľovi dlh do 30.4.2008 sa dlžník a ručiteľia zaviazali zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania 12 % ročne a zmluvnú pokutu 0,05 % denne. Zmluvné strany vyhlásili, že zmluvu uzavreli slobodne a vážne, prečítali si ju, jej obsahu porozumeli a na znak svojho súhlasu ju vlastnoručne a dobrovoľne podpísali.

Právnym dôsledkom uznania dlhu je vznik vyvrátenej domnienky o tom, že dlh, záväzok v čase jeho uznania dlžníkom existoval. Dôsledkom vyvrátenosti tejto domnienky je to, že dlžník má aj naďalej možnosť dokázať, že uznaný záväzok v čase uskutočnenia aktu uznania v skutočnosti neexistoval, či už preto, lebo nikdy nevznikol alebo preto, lebo ešte pred jeho uznaním zanikol. V prípade, že dlžník neunesie bremeno tvrdenia a dôkazu o tom, že v dobe uznania záväzku tento neexistoval, súd bude mať na základe uvedenej právnej domnienky skutočnosť existencie uznaného záväzku za preukázanú (§ 133 O.s.p.). Je teda vecou dlžníka, aby dokazoval neexistenciu záväzku, ktorý uznal a popr. niesol i všetky dôsledky z toho, že túto skutočnosť v súdnom konaní nepreukázal.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný v zastúpení štatutárnym zástupcom Ing. Jurajom Vnukom písomne uznal dňa 5.8.2008 dlh voči žalobcovi čo do právneho titulu a čo do výšky 340.237,67 eur bolo na žalovanom, aby v konaní dostatočne hodnoverne a bez pochybností preukázal, že dlh v tejto výške k tomuto dňu neexistoval a vyvrátil tým právnu domnienku jeho existencie. V tomto smere žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno. Žalovaný sa v konaní bránil tvrdením, že dlh vo výške ako bol uznaný neexistoval, nakoľko veriteľ Ing. S. v minulosti neposkytol dlžníkovi nikdy finančné prostriedky vo výške, ako bolo dohodnuté v jednotlivých zmluvách o pôžičke, ale poskytol mu finančné prostriedky v sume nižšej. Toto svoje tvrdenie žalovaný preukazoval výpoveďou konateľa Ing. Vnuka a výpismi z bankového účtu o prijatých platbách od žalobcu. Súd prvej inštancie mal však za to, že výpoveď konateľa žalovaného (zároveň samotného dlžníka) vystupujúceho vo vzťahu k žalobcovi ako ručiteľ v 1. rade nie je sama o

sebe dostatočne hodnoverným dôkazom, aby vyvrátila tvrdenia žalobcu o existencii dlhu a o rozsahu plnenia pôžičky. Rovnako bankové výpisy o poskytovaní finančných prostriedkov na základe zmlúv o pôžičkách, bez ďalšieho, nepreukazujú jednoznačne, že sa plnilo zo zmlúv o pôžičke len týmto a výlučne len týmto spôsobom. Bankové výpisy nevyvracajú bez pochybností tvrdenia žalobcu o tom, že plnil, poskytoval pôžičky nie len bezhotovostným prevodom, ale vo zvyšnej časti aj v hotovosti. Žalobca v konaní tvrdil, že časť pôžičiek plnil bezhotovostným prevodom (a tým vlastne potvrdil obsah bankových výpisov, na ktoré odkazoval žalovaný) a časť plnil hotovostne, odovzdaním finančných prostriedkov v hotovosti osobne dlžníkovi Ing. Vnukovi. V uvedenej súvislosti bolo nutné sa oboznámiť s obsahom písomných zmlúv o pôžičkách a zmluvnými stranami dohodnutým spôsobom poskytnutia pôžičky.

Súd prvej inštancie mal z písomných zmlúv o pôžičkách zo dňa 12.12.2006, 31.1.2007, 23.10.2007 a 31.1.2008 preukázané, že v čl. II. bod. 4. každej zo zmlúv, dlžník Ing. Vnuk jednoznačne a určite vyhlásil, deklaroval, že prevzal pri podpise zmluvy sumu vo výške uvedenej v tej ktorej zmluve. Z uvedeného prehlásenia dlžníka je tak jednoznačne preukázané a samotným dlžníkom potvrdené, že mu veriteľ Ing. S. plnil, odovzdal finančné prostriedky vo výške aká je uvedená v tej ktorej zmluve a nie len časť finančných prostriedkov, ale celú sumu. Žalovaný nevyvrátil hodnoverne svoje vyhlásenie z minulosti, že prevzal celú sumu uvedenú v zmluve o pôžičke a nie sumu nižšiu, sumu poskytnutú mu len bezhotovostne. V tomto smere a to vzhľadom na prenesenie dôkazného bremena, zaťažovalo práve žalovaného dôkazné bremeno preukázať, že mu v minulosti žalobca ako veriteľ plnil v nižšom rozsahu, v nižšej sume ako je uvedené v samotnej písomnej zmluve o pôžičke.

Súd prvej inštancie mal za to, že dlžník Ing. Vnuk ani žiadnym hodnoverným, logickým a racionálnym spôsobom neobjasnil rozpor medzi konaním z minulosti, keď potvrdil, odsúhlasil prevzatie celej v pôžičke uvedenej sumy a súčasným tvrdením, že mu pôžička bola poskytnutá v sume nižšej ako je v zmluve uvedené. Ďalšie dôkazy a to najmä listinné (majúce vzhľadom na formu vyššiu mieru hodnovernosti) ako sú napr. vystavené zmenky k jednotlivým zmluvám o pôžičke, uznanie dlhu, ďalšie vyhlásenia dlžníka a ručiteľov, preukazujú plnenie a odovzдание celej, v tej ktorej zmluve o pôžičke uvedenej sumy. Žalovaný vysvetľoval svoje nepravdivé vyhlásenia z minulosti tým, že so žalobcom boli dohodnutí, že zvyšná žalobcom nevyplatená časť pôžičky predstavuje úrok z omeškania resp. bude zohľadnená v prípadnom vstupe žalobcu do obchodných spoločností ovládaných dlžníkom. Bolo na žalovanom, aby toto svoje tvrdenie opäť pred súdom jednoznačne preukázal. Okrem svojich tvrdení však žalovaný neponúkol žiaden hodnoverný dôkaz, ktorý by opäť vyvracal tvrdenia o bezúročnosti poskytnutých pôžičiek. Na rozdiel od uvedených písomných zmlúv o pôžičke totožného znenia čl. II. bod 4. zmluvy, ktoré obsahujú vyhlásenie dlžníka „len“ o prevzatí požičiavanej sumy, bez špecifikácie či v hotovosti alebo bezhotovostne (prípadne časť v hotovosti a časť bezhotovostne), tak v zmluve o pôžičke zo dňa 25.10.2006 je upresnené, že suma bola prevzatá dlžníkom v hotovosti. V konaní nebolo medzi sporovými stranami sporné, že obe zmluvné strany sa od tohto písomne v zmluve dohodnutého spôsobu plnenia odklonili. Žalobca potvrdil, že plnil aj bezhotovostne a žalovaný taktiež potvrdil, že z tejto zmluvy prijal len bezhotovostné plnenie. Strany sa však už nezhodli v tom, či sa plnilo výlučne bezhotovostne alebo aj čiastočne hotovostne. Žalobca v konaní tvrdil, že aj z tejto zmluvy o pôžičke okrem bezhotovostného plnenia plnil aj zvyšok v hotovosti, čo žalovaný popieral. Súd prvej inštancie mal za to, že pri právnom posúdení nie je až tak rozhodujúci rozpor v spôsobe plnenia dohodnutom v čl. II bod. 4 zmluvy a reálnym plnením, ako je rozhodujúce a zásadné, že aj pri tejto zmluve dlžník bez výhrad a jednoznačne potvrdil, deklaroval prevzatie celej v zmluve uvedenej sumy 82.320,92 eur (2.480.000,-Sk). Uvedená skutočnosť, prevzatie sumy, bola na základe písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 25.6.2006 bezpochyby preukázaná a to je rozhodujúce. Preukázanie, že sa neplnilo čiastočne aj v hotovosti opäť aj pri tejto zmluve zo strany žalovaného nebolo. Ak chcel byť žalovaný úspešný v spore, musel preukázať, že dlh nevznikol resp. že vnikol v inej (nižšej) výške ako tvrdí žalobca.

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný žiadnym hodnoverným spôsobom nevyvrátil právnu domnienku založenú písomným uznaním dlhu o právnom titule vzniku dlhu a o výške dlhu v čase jeho uznania 340.237,67 eur, neuniesol dôkazné bremeno, ktoré ho v tomto smere zaťažovalo, a preto súd prvej inštancie vychádzal pri právnom posúdení zo skutočnosti, že ku dňu uznania dlhu bol tento dlh vo výške 340.237,67 eur. V notárskej zápisnici a v jej prílohe sa dlžník a s ním aj ručители zaviazali dlh vrátiť v lehote do 30.4.2008 a v prípade nedodržania lehoty splatnosti sa zaviazali zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške 12 % ročne z dlhovanej sumy a zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne z dlhovanej sumy. Nebolo medzi stranami sporné, že dlžník celý dlh v lehote splatnosti neuhradil, dostal sa do omeškania s úhradou dlhu, a preto mu vznikla povinnosť uhradiť okrem dlžnej istiny 110.985,49 eur aj zmluvný úrok z omeškania 141.523,86 eur a zmluvnú pokutu 215.361,48 eur, dojednanú pre prípad porušenia tejto svojej zmluvnej povinnosti. Sám žalobca potvrdil, že od uznania dlhu mu dlžník čiastočne

plnil, čo nebolo medzi stranami sporné a čiastočne plnenie zohľadnil pri špecifikácii a vyčíslení svojej prihlásenej pohľadávky v časti úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty.

Pokiaľ ide o obranu žalovaného, že nakoľko zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom, vyžaduje sa na jej platnosť aj reálne, skutočné plnenie v celom, v zmluve dohodnutom rozsahu, a pretože v danej veci v časti ide len o fiktívne plnenie, ktoré reálne nenastalo, tak sú zmluvy o pôžičke, teda nie len jej časť, z uvedeného dôvodu absolútne neplatné a neplatné sú aj akékoľvek ďalšie akcesorické zmluvy a právne úkony, súd prvej inštancie uviedol, že k preukázaniu čiastočného fiktívneho plnenia nedospel a nebolo v konaní preukázané, že by žalobca neposkytol sumu pôžičky vo výške, ktorú výšku ako prevzatú deklaroval, potvrdil v zmluve sám dlžník. Na základe toho ani nie je daný dôvod neplatnosti žiadnej z napadnutých a žalovaným označených právnych úkonov. Žalovaný sa ďalej bránil tým, že na dlžníka Ing. Vnuka bol pri podpise notárskej zápisnice, resp. uznaní dlhu vyvíjaný zo strany žalobcu nedovolený nátlak, ktorý by opäť robil predmetný úkon neplatným. Nátlak zo strany žalobcu - veriteľa, mal spočívať v tom, že veriteľ sa „vyhrážal“ dlžníkovi tým, že ak uznanie záväzku nepodpíše, tak veriteľ sa bude domáhať splnenia svojho nároku cestou exekúcie. Súd prvej inštancie mal však za to, že žalovaným opísané a tvrdené konanie veriteľa - žalobcu nie je v žiadnom prípade bezprávnou vyhrážkou, nedovoleným nátlakom smerujúcim k dlžníkovi (ručiteľom), ktorá by robila predmetné uznanie záväzku úkonom neplatným, pretože ak veriteľ upozornil dlžníka na svoje zamýšľané ďalšie právne kroky, ktorými sa bude domáhať uspokojenia svojej pohľadávky a to spôsobom výkonu rozhodnutia exekúciou na základe exekučného titulu, nemožno takéto konanie hodnotiť ako nedovolené vyhrážanie, nátlak a o to viac, keď sám dlžník a ručiteľia s prípadnou exekúciou a vykonateľnosťou notárskej zápisnice vyjadrili súhlas.

Dňa 1.4.2016 na pojednávaní žalovaný navrhol súdu zvážiť prerušenie daného konania do rozhodnutia Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 17C/92/2014, v ktorom konaní sa súd bude zaoberať a bude posudzovať okrem iného aj platnosť písomných zmlúv o pôžičke zo dňa 25.10.2006, 12.12.2006, 31.1.2007, 23.10.2007, 31.1.2008, 29.2.2008. Súd prvej inštancie mal za to, že predmetné konanie prebiehajúce pred Okresným súdom Žilina nie je prekážkou konania súdu v danej veci a nerieši sa v ňom žiadna otázka, ktorá môže a má rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu v danom sporovom konaní o určenie popretých pohľadávok v reštrukturalizačnom konaní, ktorú by si súd prvej inštancie nemohol vyriešiť a posúdiť sám. Pre právne posúdenie nároku uplatneného v danom konaní je rozhodujúce a zásadné posúdenie uznania dlhu a platnosť tohto právneho úkonu, ktorý založil právnu domnienku existencie dlhu. V danom konaní súd platnosť uznania dlhu skúmal a dospel k záveru o jeho platnosti. Z dôvodu hospodárnosti a v záujme predchádzania zbytočných prietahov v konaní súd prvej inštancie o tomto procesnom návrhu nerozhodoval samostatne pred rozhodnutím o veci samej, ktorý procesný postup nebol ani žiadnou zo strán namietaný.

Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 11 ods. 1 (základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/13-ina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. tak, že procesne plne úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania v sume 1.435,85 eur (za trovy právneho zastupovania za 2 úkony právnej služby po á 103,11 eur /9.10.2014 prevzatie a príprava, 10.10.2014 podanie žaloby/ za 1 úkon po á 107,55 /8.7.2015 písomné vyjadrenie/, za 1 úkon po á 26,89 eur /1/4 odmeny za účasť na pojednávaní v deň 23.10.2015 odročeného bez prejednanja veci/, 2 úkony po á 110 eur /účasť na pojednávaní v dňoch 13.1.2016 a 1.4.2016/, náhrada hotových výdavkov (§ 15 a nasl. vyhlášky): 3 x náhrada cestovného Žilina - Trnava a späť, 157 km, spolu 291,26 eur, 2 x režijný paušál (§ 16 vyhlášky) po á 8,04 eur , 2 x režijný paušál po á 8,39 eur, 2 x po á 8,58 eur, náhrada za stratu času (§ 17 ods. 1 vyhlášky): 3 x Žilina - Trnava a späť, 8 polhodín po á 13,98, 8 polhodín po á 14,30 a 8 polhodín po á 14,30 eur, spolu 408,77 eur, odmena a náhrady zvýšené podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o 20 % daň z pridanej hodnoty) proti procesne neúspešnému žalovanému tým, že v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. priznanú náhradu trov konania uložil zaplatiť do rúk právneho zástupcu žalobcu.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odvolateľ svoje odvolanie odôvodnil z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c), d), f), O.s.p. a to vo všetkých výrokoch, ktorým súd nároku vyhovel. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s neplatnosťou základných právnych úkonov, na ktorých neplatnosť žalovaný poukazoval a to zmlúv o pôžičkách uzavretých medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom dňa 25.10.2006, dňa 12.12.2006, dňa 31.01.2007, dňa 23.10.2007, dňa 31.01.2008 a dňa 29.02.2008. Absolútnou neplatnosťou týchto zmlúv sa súd prvej inštancie vôbec nevyporiadal a mal

za to, že ak žalovaný úkonom zo dňa 29.2.2008 uznal svoj záväzok, de facto uznal aj existenciu zmlúv o pôžičke, čo je však v rozpore s ustálenou judikatúrou, ako aj právnou definíciou uznania záväzku, a teda že uznanie dlhu nie je novým právnym titulom záväzku, zakladá sa ním právna domnienka, že dlh v čase jeho uznania existoval, ktorá je však vyvrátiteľná dôkazom opaku. Procesným dôsledkom uznania dlhu je presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Na dlžníkovi naopak je, aby preukázal, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo inak zanikol. Tieto skutočnosti sú totiž pravým opakom toho, čo uvádza domnienka, t.j. sú spôsobilé, ak vyjdú v konaní najavo, vyvrátiť obsah domnienky. Žalovaný sa práve snažil preukázať, že dlh nevznikol, no súd prvej inštancie uveril argumentácii žalobcu o čiastočnom plnení hotovostne a čiastočnom plnení bezhotovostne, bez predloženia dôkazu o takejto forme poskytnutia pôžičky, nakoľko obsah zmlúv o pôžičke nekorešponduje so skutočnosťou, čím je rozhodnutie podľa názoru žalovaného nepreskúmateľné. Žalovaný opätovne poukazuje na argumentáciu uvedenú vo vyjadrení zo dňa 13.11.2014, ktorá predstavuje gro obrany žalovaného, a s ktorou sa súd prvej inštancie nevysporiadal napriek tomu, že je pre rozhodnutie vo veci kľúčové. Žalovaný má za to, že takéto fiktívne bezúročné zmluvy o pôžičke sú právnym úkonom absolútne neplatným. Sumy, poskytnuté z titulu pôžičiek, nekorešpondujú a nie sú identické so sumami, ktoré sú predmetom uvedených zmlúv o pôžičke, keďže jednotlivé sumy uvedené vo vyššie uvedenej enumerácii zmlúv o pôžičke v sebe zahŕňali aj úroky za poskytnutie pôžičky. V tomto prípade tak plnenia zrejme neboli plneniami zo zmlúv, ale z neplatného právneho úkonu, pri ktorých však boli reálne poskytnuté sumy nižšie, ako boli deklarované v jednotlivých zmluvách o pôžičke a teda v danom prípade sa jednalo o plnenie z titulu neplatného právneho úkonu v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo zakladá inštitút bezdôvodného obohatenia. Keďže zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom, k jej platnému uzavretiu zákon obligatórne vyžaduje okrem iných podstatných náležitostí právneho úkonu i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkov. Nakoľko nedošlo k reálnemu odovzdaniu predmetov pôžičiek, ako boli definované v tej ktorej zmluve o pôžičke, nedošlo k zhode vôle s prejavom a tým nemôže byť objektívne naplnený predpoklad definovaný v ustanovení § 657 Občianskeho zákonníka a to, že dlžník má vrátiť veriteľovi síce druhovo určené veci, peniaze, ale konkretizované konkrétnym množstvom, t. j. ako suma bezúročne poskytnutá. Ako vyplýva aj z judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 325/2009, zo dňa 30. júna 2010), z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Nakoľko žalovaný zastáva názor, že sa jedná o absolútnu neplatnosť právnych úkonov, jednotlivých zmlúv o pôžičke, v takomto prípade nemôže nijaký platný právny úkon zabezpečovať pohľadávku z titulu neplatného právneho úkonu a teda aj všetky nadväzujúce právne úkony sú rovnako tak sankcionované absolútnou neplatnosťou. V tejto súvislosti, s odkazom na zásadu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, odporca per analogiam poukazuje na aplikačnú prax Okresného súdu Žilina, ktorý v konaní pod sp. zn. 33C/40/2009, s obdobným predmetom sporu, rozhodol o neplatnosti právnych úkonov. Konanie žalobcu, t. j. uvedenie žalovaného do omylu v otázke bezúročnosti predmetných pôžičiek a následné poskytnutie súm nižších, ako boli deklarované v predmetných zmluvách o pôžičke, možno klasifikovať ako účelové, s cieľom profitovať či už na úročení reálne poskytnutých súm (markantne nižších, ako bol žalovaný žalobcovi v zmysle jednotlivých zmlúv o pôžičke povinný vrátiť), ako aj v prípade finančnej indispozície žalovaného pristúpením k výkonu realizácie záložného práva. Účelovosť konania žalovaného demonštruje tiež skutočnosť, že žalobca voči žalovanému, ako mu to osobne prezentoval, eviduje z titulu vyššie uvedených zmlúv o pôžičke pohľadávku údajne vo výške 455.747 Eur. Žalovaný v dobrej viere a nevedomosti, že sa jedná o absolútne neplatné právne úkony, postupne uhrádzal v zmysle splátkových kalendárov podľa jednotlivých zmlúv o pôžičke svoje „záväzky“. Napriek čiastočným úhradám zo strany žalovaného však akékoľvek plnenie neexistujúceho dlhu nemôže konvalidovať absolútne neplatný právny úkon.

Odvolaateľ poukázal na ďalšie dve skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru podstatným spôsobom negujú správnosť vydaného rozhodnutia a to absencia doloženia písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 31.1.2008 a priznanie dvojitej sankcie žalobcovi. Súd prvej inštancie pohľadávku žalobcu uplatnenú v prihláške určil za oprávnenú a nespornú napriek tomu, že žalobca nepreukázal výšku pôžičky, ktorú mal poskytnúť žalovanému, pričom žalovaný preukázateľne titulom takto poskytnutej pôžičky prijal bezhotovostne na účet čiastku 980.000,- Sk, čo však následne nekorešponduje s výškou uznaného dlhu vo výške 10.250.000,- Sk, ktorú žalovaný následne ako celkovú mal uznať. Nakoľko žalovaný tvrdil ako pri ostatných pôžičkách, že obdržal len čiastku, ktorá mu bola pripísaná na účet, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal prijatie vyššej sumy žalovaným, tak ako ju v konaní preukazoval pri ostatných pôžičkách písomnými zmluvami o pôžičke, kde mal žalovaný podpisom potvrdiť prijatie inej, vyššej sumy. Ak by mal dlh skutočne predstavovať uznanú čiastku 10.250.000,- Sk, v prípade, ak by sa aj vychádzalo z výšky

pôžičky podľa písomných zmlúv o pôžičkách, t. j. zo zvýšených súm, znamenalo by to, že žalovaný mal od žalobcu titulom pôžičky zo dňa 31.1.2008 prijať sumu 3.090.000,- Sk tak, aby súčet pôžičiek predstavoval uznanú sumu 10.250.000,- Sk, pričom na účet mu bolo pripísaných len 980.000,- Sk, ktoré žalovaný potvrdil ako výšku pôžičky. Pri absencii písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 31.1.2008, resp. pri jej nepredložení, súd nemohol mať za nespornú čiastku tejto pôžičky vo výške 3.090.000,- Sk tak, aby súčet pôžičiek predstavoval sumu 10.250.000,- Sk, ktoré súd žalobcovi priznal a v tomto ohľade má žalovaný za to, že vzhľadom na uvedené súd nepostupoval v súlade s vykonaným dokazovaním a priznal žalobcovi viac, ako žalobca v konaní preukázal, nakoľko nepredložením žiadnej listiny preukazujúcej výšku pôžičky zo dňa 31.1.2008 žalobca abdikoval na dokázanie tvrdenia o výške poskytnutej pôžičky tak, ako ju mal žalovaný následne písomne uznať.

Rovnako má žalovaný za to, že súd tým, že určil pohľadávky žalobcu za oprávnené a nesporné, vrátane úroku z omeškania 12 % ročne z dlhovanej sumy a zmluvnú pokutu 0,05 % denne z dlhovanej sumy, t. j. spolu viac ako 30% ročne z dlžnej sumy, priznal žalobcovi pohľadávku s príslušenstvom, ktorého výška odporuje dobrým mravom, zvlášť za situácie, keď si súd osvojil tvrdenia žalobcu, že poskytoval žalovanému pôžičku ako bezúročnú.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že podľa jeho názoru je napadnutý rozsudok správny a netrpí žiadnymi vadami, ktoré by mohli byť reálnym základom pre podanie dôvodného odvolania zo strany ktoréhokoľvek účastníka konania.

Právnym dôsledkom uznania dlhu je vznik vyvrátiiteľnej domnienky o tom, že dlh v čase jeho uznania existoval. Dôsledkom vyvrátiiteľnosti tejto domnienky je to, že dlžník má aj naďalej možnosť dokázať, že uznaný záväzok v čase uskutočnenia aktu uznania v skutočnosti neexistoval, či už preto, že nikdy nevznikol alebo preto, že ešte pred jeho uznaním zanikol, avšak bolo na žalovanom, aby v konaní dostatočne hodnoverne a bez pochybností preukázal, že dlh vo výške, ktorý uznal čo do základu a aj čo do výšky označenou notárskou zápisnicou ku dňu jej spísania neexistoval a vyvrátil tak právnú domnienku existencie samotného dlhu.

Žalovaný nijakým relevantným a hodnoverným spôsobom nepreukázal, že dlh ku dňu spísania notárskej zápisnice neexistoval a žalovaný tak neunesol jeho dôkazné bremeno.

Unesenie dôkazného bremena na strane žalovaného súvisí aj s odpoveďou na základnú logickú otázku, že pokiaľ žalovaný relevantne neuvádzal, že by bol k spísaniu zápisne donútený, alebo ju spísal v nejakom omyle, prečo ju teda vlastne spísal a uznal tak dlh čo do základu tak i čo do výšky, keď podľa jeho tvrdení dlh k momentu uznania neexistoval. Vzhľadom na to, že žalovaný nedokázal hodnoverným spôsobom počas celého konania odpovedať na túto otázku, súd správne vyhodnotil jediný dôkaz, ktorým je tvrdenie samotného žalovaného o neexistencii dlhu ako nedostačujúci a nepresvedčivý. Žalovaný síce argumentoval tvrdením, že peniaze z pôžičiek nedostal a tým zmluva o pôžičke ako reálny kontrakt nevznikla, avšak ani na opakovanú otázku, prečo čo takýto neexistujúci dlh následne uznával, nemal relevantné a najmä presvedčivé tvrdenia a ani žiadny dôkaz.

Žalobca žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a žiadal, aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.) účinného od 1. júla 2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p., pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods.1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolania žalovaného je čiastočne dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozhodnutie súdu prvej inštancie s použitím § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., vrátane závislého výroku o trovách konania zrušiť, vrátiť mu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Dlžník, ktorý by namietal, že dlh v čase uznania neexistoval, by to musel preukázať, teda dôkazné bremeno o neexistencii dlhu je na dlžníkovi.

Rozhodovacia prax pripúšťa pri uznaní dlhu možnosť vyvrátiť právnu domnienku existencie dlhu. Predpokladom existencie dlhu je totiž jeho vznik. Pokiaľ je preukázané, že dlh vôbec nevznikol, potom táto skutočnosť je spôsobilá právnu domnienku existencie dlhu vyvrátiť, pretože je jej opakom (§ 133 OSP) 33 Odo 1028/2004 (NS ČR).

Uznaním dlhu sa dlžník nezbavuje možnosti uplatňovať v občianskom súdnom konaní námietky týkajúce sa dôvodu alebo výšky (rozsahu) nároku veriteľa 3 CZ 61/1985 R 13/1988 (NS SR).

8. Žalobca sa predmetnou incidenčnou žalobou domáhal určenia popretých pohľadávok v reštrukturalizačnom konaní dlžníka - PREFA Bytča - Hrabové.SK s.r.o. vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25R/4/2014, ktoré vznikli z vyhlásenia o uznaní záväzku spísaného v notárskej zápisnici dňa 5.3.2008 na Notárskom úrade JUDr. Dana Tabačková, N24/2008, Nz9191/2008, NCRIs9119/2008, v ktorej je uvedené, že Ing. Juraj Vnuk ako dlžník a osoba povinná a Ing. O. S. ako veriteľ a osoba oprávnená uzavreli dňa 25.10.2006 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 25.10.2007, dňa 12.12.2006 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 12.12.2007, dňa 31.1.2007 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 31.12.2007, dňa 23.10.2007 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 23.1.2008, dňa 31.1.2008 zmluvu o pôžičke so splatnosťou dňa 28.2.2008, na základe ktorých veriteľ poskytol dlžníkovi pôžičky, ktoré ku dňu spísania zápisnice po odrátaní vrátenej sumy predstavujú spolu dlžnú sumu 340.237,67 eur (10.250.000 Sk) s tým, že Ing. Juraj Vnuk ako dlžník, PREFA Bytča - Hrabové.SK s.r.o. ako ručiteľ č. 1, PREFASTAV a.s. ako ručiteľ č. 2 a PREFA Bytča - Hrabové a.s. ako ručiteľ č. 3 a všetci spolu ako osoby povinné a Ing. O. S. ako veriteľ a osoba oprávnená uzavreli dňa 5.3.2008 vyhlásenie dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu a záväzku splatiť ho, na základe ktorého sa osoby povinné a osoba oprávnená dohodli, že dlh vo výške 340.237,67 eur (10.250.000 Sk) vrátia v lehote do 30.4.2008 a v prípade nedodržania lehoty splatnosti sa osoby povinné zaviazali zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške 12 % ročne z dlhovanej sumy a zmluvnú pokutu vo výške 0,05 % denne z dlhovanej sumy.

Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie namietal absolútnu neplatnosť zmlúv o pôžičkách uzavretých medzi žalobcom ako veriteľom a Ing. Jurajom Vnukom ako dlžníkom dňa 25.10.2006, dňa 12.12.2006, dňa 31.01.2007, dňa 23.10.2007, dňa 31.01.2008 a dňa 29.02.2008 a potom aj uznanie dlhu, ako nadväzujúci právny úkon je podľa názoru žalobcu sankcionovaný absolútnou neplatnosťou, keď žalovaný, dlžník spolu s ďalšími dvomi ručiteľmi sa domáhajú v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. 17C/92/2014, určenia neplatnosti týchto právnych úkonov a z tohto dôvodu žalovaný žiadal, aby súd prvej inštancie prerušil predmetný spor do právoplatného skončenia konania vedeného na vedenom na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. 17C/92/2014.

Odvolací súd považuje za dôvodnú námietku odvolateľa, že obsahom spisového materiálu nebola písomná zmluva o pôžičke zo dňa 31.01.2008 a teda nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že mal za nespornú výšku pôžičky, ktorá mala byť žalobcom dlžníkovi poskytnutá na základe tejto zmluvy o pôžičke a potom aj záver súdu prvej inštancie, že aj z písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 31.1.2008 mal preukázané, že v čl. II. bod. 4. dlžník Ing. Vnuk jednoznačne a určite vyhlásil, deklaroval, že prevzal pri podpise zmluvy sumu vo výške uvedenej v zmluve, nevyplýva z vykonaného dokazovania.

Rovnako považoval odvolací súd za dôvodnú námietku odvolateľa, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s rozpormi vyplývajúcimi z obsahu zmlúv o pôžičke a výpisom z účtu dlžníka, ohľadom spôsobu a výšky súm, ktoré mali byť žalobcom odovzdané dlžníkovi na základe predmetných zmlúv o pôžičkách a teda sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovaného ohľadom tvrdení, že dlh v čase jeho uznania neexistoval, keď žalovaný namietal rozpor obsahu predmetných zmlúv o pôžičke so skutočnosťou, čo odôvodňoval aj tým, že v zmluve o pôžičke zo dňa 25.10.2006 bolo v čl. II. bod 4

uvedené, že dlžník prevzal od žalobcu pri podpísaní tejto zmluvy sumu 2.480.000,-Sk v hotovosti, čo je v rozpore s výpisom z účtu dlžníka (č.l. 81), ktorý predložil žalovaný, podľa ktorého bola dňa 25.10.2006 pripísaná na účet dlžníka suma 2.000.000,-Sk od S. O..

Odvolaciemu súdu neušlo pozornosť, že splnomocnený zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 01.04.2016 (č.l. 122) dal procesný návrh podľa § 109 ods.2 písm. c) O.s.p. na prerušenie tohto konania do právoplatného rozhodnutia konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. 17C/92/2014, ktoré konanie nebolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie právoplatne skončené, tak ako to vyplýva z obsahu spisového materiálu, v ktorom sa domáha žalovaný v postavení žalobcu určenia neplatnosti vyhlásenia veriteľa, dlžníka a ručiteľov o uznaní dlhu v notárskej zápisnici a neplatnosti predmetných zmlúv o pôžičke uzavretých medzi sporovými stranami 25.10.2014, dňa 12.12.2006, dňa 31.01.2007, dňa 23.10.2007, dňa 31.01.2008, dňa 29.02.2008, o ktorom procesnom návrhu nebolo vôbec súdom prvej inštancie rozhodnuté.

Odvolačný súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval zákona č. 5/2005 Z.z. bez jeho označenia, keď pravdepodobne mal na mysli zákon č. 7/2005 a taktiež označil ust. § 588 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje kúpnu zmluvu, keď pravdepodobne mal na mysli ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čo má za následok nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia

9. Súd prvej inštancie vypracovával písomné vyhotovenie rozsudku podľa O.s.p., keď odôvodnenie rozsudku muselo mať náležitosti uvedené v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a súd mal povinný sa odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musel byť v odôvodnení rozsudku dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež aj s poukazom na ním prijaté právne závery. Odôvodnenie rozsudku tak musí pôsobiť kompaktné, logicky, bez rozporov a vnútorných protirečení, keď súd musí presne uviesť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Rozhodnutie súdu prvej inštancie pokiaľ nemalo náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p. bolo nepreskúmateľné. V takom prípade dochádza aj k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 45 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ strana sporu nemá k dispozícii rozsudok, ktorý jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, je jej odňaté právo vo veci konať. Rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí uvedenou vadou, pretože neobsahuje riadne zistený skutkový stav, od ktorého odvodzuje svoje právne závery

10. Vzhľadom na vyššie uvedené je záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti nároku žalobcu voči žalovanému predčasný, nakoľko nevyplýva z vykonaného dokazovania.

11. Neprihádzalo do úvahy, aby odvolačný súd v celom rozsahu nahradzoval úlohu súdu prvej inštancie a tiež z dôvodu, že prišlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, keď súd prvej inštancie nevykonal dostatočne dokazovanie pre účel rozhodnutia vo veci samej, v prejednávanej veci nemal skutkové zistenia jasné a úplne zistené, preto odvolaciemu súdu nezostala iná možnosť, ako napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Odvolačný súd nepreskúmaval napadnuté rozhodnutie v časti náhrady trov konania, keď v danom prípade pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal zo zásady zodpovednosti za výsledok a odvolačný súd napadnutý rozsudok zrušil.

13. Úlohou súdu prvej inštancie bude sa vecou opätovne zaoberať, rozhodnúť o procesnom návrhu žalovaného na prerušenie konania zo dňa 1.4.2016 a v prípade zamietnutia tohto procesného návrhu riadne sa vysporiadať s neplatnosťou právnych úkonov namietanou žalovaným v konaní, vysporiadať sa so všetkými námietkami vznesenými žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolacom konaní, v prípade potreby doplniť dokazovanie, odôvodniť rozhodnutie tak, aby bol rozsudok preskúmateľný, aby skutkové a právne zistenia boli jasné, pretože aj pre odvolačný súd je dôležitý skutkový stav tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, pričom musí postupovať spôsobom uvedeným v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ust. § 391 ods. 3 C.s.p. s tým, že v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

14. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

15. Senát krajského súdu uvedené uznesenie prijal pomerom hlasov 3 : 0 (Čl.I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).